

Tình Qua Mạng Internet

Nếu bây giờ có ai nói chuyện tán gẫu trên mạng chỉ đem lại những thứ tình cảm giả dối thì tôi sẽ là người đầu tiên kịch liệt phản đối. Và nếu họ vẫn chưa chịu thay đổi ý kiến, tôi sẽ kể lại cho họ nghe câu chuyện sau của chính tôi, một chuyện tình bắt đầu bằng những lời tán gẫu trên mạng và cuối cùng nhờ đó tôi đã tìm thấy được một nửa kia của mình.

Mọi chuyện bắt đầu vào một ngày cuối năm. Từ trước, tôi cũng là một người không ưa trò tán gẫu trên mạng và coi đó như là một trò vô bổ, nhưng tối hôm đó thì lại khác. Một nỗi buồn cô đơn cứ lặng lẽ ngự trị trong tâm hồn khiến tôi cảm thấy rất buồn chán. Tôi đã tốt nghiệp đại học, đã đi làm được vài năm mà sao mãi vẫn không có một mảnh tình vắt vai. Tôi nghĩ tôi không hề khó tính nhưng có lẽ là do tại tôi hơi quá nghiêm túc nên làm cho các người khác ngại ngùng. Mặt khác, có lẽ do tôi cũng không thích những sự hời hợt, giả dối nên thường gặp khó khăn trong việc kết bạn. Do đó, khi rảnh, bạn bè thường tụm năm tụm ba rủ nhau đi chơi thì tôi lại lặng lẽ về nhà một mình. Tối hôm đó, khi cả nhà đều đã đi vắng, tôi chợt muốn tìm bất kỳ một ai đó để trò chuyện về mọi thứ trên đời. Tôi quyết định vào mạng từ một điểm truy cập internet gần nhà. Đầu tiên, tôi chọn cho mình một cái Nick name như là bản tính của tôi: Hoainiem. Tôi bắt đầu lang thang, dò tìm và cuối cùng dừng lại ở một cái tên mà tôi cảm thấy thích: HoangSon.

Sau vài câu chào hỏi, chúng tôi trao đổi một vài câu dí dỏm, vui vui. Cuộc trò chuyện thật sự dễ dàng và thoải mái vì chúng tôi không hề biết nhau và không phải đối mặt nhau. Tôi đã cảm thấy một chút thích thú trong buổi tán gẫu đầu tiên. Tuy vậy, tôi chưa thật sự cởi mở với anh ấy, bởi lẽ, tôi thật sự chưa biết gì về người đang ngồi đầu máy tính bên kia là loại người như thế nào. Tôi nghĩ, tốt nhất cứ nên cẩn thận là hơn. Nhưng trong tôi đã bắt đầu có một cảm giác gì đó, là lạ, mà tôi chưa từng có trước đây. Những lần sau đó, khi biết anh cũng là một kỹ sư, đang công tác tại Nha Trang, cách thành phố HCM tôi ở khoảng hơn 400 cây số, tôi đã cảm thấy thoải mái hơn. Tôi hẹn với anh ấy ngày giờ lên mạng để chúng tôi có thể nói chuyện với nhau thường xuyên hơn.

Tôi cũng bắt đầu cởi mở hơn và tâm sự với anh ấy những suy nghĩ của mình. Anh ấy luôn tỏ ra đồng cảm và thường cho tôi những lời khuyên chân tình. Chúng tôi trao đổi với nhau về mọi vấn đề trong cuộc sống, và các câu trả lời của anh luôn làm cho tôi cảm thấy thích thú. Tôi bắt đầu cảm thấy thú vị và lên mạng trò chuyện với anh một cách đều đặn. Hôm nào anh hoặc tôi có việc bận, không thể lên mạng, tôi đều cảm thấy như thiếu thiếu một điều gì ấy. Tôi đã thử trò chuyện thêm với một vài người nhưng nhanh chóng cảm thấy không hợp bởi quá khác biệt với quan niệm sống của họ. Thế là, tôi đành phải chờ đợi cái tên HoangSon quen thuộc xuất hiện trên mạng vào các buổi tối.

Cuối cùng, sau vài tháng trò chuyện, cái nhìn về nhau của chúng tôi cũng đã khác nhiều. Tôi nhận thấy anh cũng là một người nghiêm túc và tôn trọng người khác. Một tối, thu hết can đảm, tôi cho anh ta số điện thoại di động của tôi. Và thật bất ngờ, ngay sau đó, ở đầu dây bên kia, tôi đã được nghe một giọng nói quyến rũ của anh với những từ ngữ thật êm tai.

Tuy vậy, chúng tôi vẫn thường xuyên chọn cách tán gẫu trên mạng để nói chuyện với nhau vì đây là cách rẻ nhất để chúng tôi thổ lộ tâm tình. Hơn nữa, cách này cũng có cái hay là chúng tôi có thời giờ suy nghĩ trước khi trả lời. Anh chỉ gọi điện thoại cho tôi khi có dịp thuận tiện mà thôi.

Một thời gian sau, khi đã thấy tình cảm giữa 2 bên cũng đã khá đậm đà, chúng tôi hẹn gặp nhau. Đây là một ngày vẫn mãi ghi đậm nét trong tâm hồn tôi cho đến tận bây giờ. Tôi hẹn gặp anh ở một quán vắng bên bờ sông Thanh Đa. Tôi đến sớm và ngồi trong một góc khuất để nhìn ngắm trời mây. Một vài cơn gió nhẹ thổi

làm mặt nước sông hơi lay động. Một vài nhánh lục bình lững lờ trôi theo dòng nước. Một vài chú chim sải cánh đuổi bắt nhau ríu ra ríu rít. Và tôi chỉ có một mình để thả hồn trong mộng tưởng. Tôi băng khuâng tự hỏi không biết anh là người như thế nào và không biết anh có thất vọng khi gặp tôi hay không? Tôi thấy tay mình hơi run nhưng không biết do trời hơi se lạnh hay là do tôi hồi hộp chờ.

Một lúc sau, anh đến với một nụ cười thật tươi và đôi mắt ấm nồng. Chúng tôi gặp gỡ và nói chuyện thân mật với nhau như đã biết nhau từ rất lâu rồi. Rồi anh ấy nhìn vào mắt tôi, thật lâu, mỉm cười và nắm tay tôi thật chặt bằng bàn tay ấm áp của anh ấy. Trái tim tôi, từ đó, đã mang thêm hình bóng một người.

Khoảng một năm sau kể từ ngày chúng tôi gặp mặt, anh ấy đã trở thành một phần không thể thiếu của cuộc đời tôi. Không ngày nào anh ấy không tạm biệt tôi bằng câu nói: "Anh yêu em ". Khi có dịp anh ấy vẫn lặn lội đến thành phố để thăm tôi trong khi tôi rất ít khi có dịp để ra Nha Trang thăm anh ấy.

Dù tình yêu của chúng tôi dành cho nhau thật nhiều nhưng vẫn có một điều ngăn trở chúng tôi. Đó chính là khoảng cách. Anh ấy sẵn sàng đón xe đi hàng trăm cây số để gặp tôi, nhưng như thế vẫn không thể nào đủ cho nỗi khát khao mong chờ của tôi. Anh ấy như là một món quà Thượng đế trao tặng cho tôi. Anh ấy đã cho tôi biết có một thứ gọi là "Tình yêu" vẫn đang tồn tại trong thế giới này. Anh ấy cho tôi hiểu thế nào là một tình yêu trong sáng và không vị kỷ. Anh ấy đã là một người anh, một người bạn và cũng là một người nắm giữ linh hồn của tôi. Và không ai có thể mang anh ấy đi ra khỏi cuộc đời của tôi. Tôi đặt anh ấy vào trong trái tim tôi và mang theo mỗi ngày. Khi vắng anh, tất cả mọi điều tôi có thể làm là hồi tưởng về những khoảng thời gian tuyệt vời mà chúng tôi đang ở bên nhau, và khi ấy, trái tim tôi lại nhanh chóng tìm được một cảm giác bình an và hạnh phúc.

Tôi chỉ còn biết cảm ơn Thượng đế đã cho tôi một món quà tuyệt vời mà chẳng bao giờ tôi có thể hiểu hết được giá trị của nó. Tôi chỉ biết một điều đơn giản: Tôi yêu anh ấy, và khi có anh, mọi trống vắng trong tâm hồn tôi luôn luôn được lấp đầy.

Mọi chuyện vẫn tiếp diễn một cách êm đềm. Chúng tôi không hò hẹn đi chơi như các cặp tình nhân khác mà hẹn hò gặp nhau trên mạng internet để tâm tình. Chúng tôi ngày càng thông hiểu nhau hơn.

Rồi cũng vào một ngày cuối năm, sau 2 năm quen nhau, trong một lần gặp mặt, anh áp úng ngỏ lời cầu hôn với tôi. Tôi hạnh phúc đến ngất ngây khi được nghe câu nói tôi đã chờ đợi từ bấy lâu nay. Tôi gật đầu đồng ý khi cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời.

Gia đình hai bên cũng ủng hộ chúng tôi khi biết cả hai đều được học hành tử tế và có công việc ổn định rõ ràng. Chúng tôi lấy nhau bằng một đám cưới đơn sơ nhưng không kém phần trang trọng. Sau đó, tôi chuyển về thành phố biển để sống cùng anh. Ban đầu, trong cuộc sống chung cũng có một vài khó khăn nhưng tình yêu chân thành giữa anh và tôi đã giúp chúng tôi vượt qua tất cả. Bây giờ, tôi đang sống hạnh phúc bên anh mà cứ ngỡ như là mình đang mơ. Thỉnh thoảng, chúng tôi lại đem những mẫu chuyện, những câu nói đùa mà chúng tôi đã nói với nhau qua mạng khi trước để trêu chọc nhau và coi đó như những kỷ niệm khó quên trong cuộc đời.

Bởi thế, nếu như bây giờ có ai nói chuyện tán gẫu trên mạng chỉ đem lại những thứ tình cảm giả dối thì tôi sẽ là người đầu tiên kịch liệt phản đối. Và nếu họ vẫn chưa chịu thay đổi ý kiến, tôi sẽ kể lại cho họ nghe câu chuyện trên của chính tôi, một chuyện tình bắt đầu bằng những lời tán gẫu trên mạng và nhờ đó mà tôi đã tìm thấy được một nửa kia của mình, cho dù chúng tôi sống cách xa nhau hàng trăm cây số